

La Tria dels Professors

Curs 2015-16

Taller Autobiografia, diari íntim i altres literatures del jo.

Raquel Pícolo

Adelina Prat i Palau

Quan em vaig escapar

Eren les sis de la tarda d'un divendres. Ja feia uns quants dies que hi pensava; de fet, ja feia un any qui hi anava donant voltes. Tenia tretze anys i aviat en faria catorze: avui m'escaparia de l'internat.

Ho tenia tot força pensat. Quan les externes sortissin per anar a casa, sortiria per la gran portalada ovalada, camuflada entre la cridòria i l'atabalament de les altres nenes, tal com Odisseu i els seus homes ho varen fer entremig dels xais quan varen fugir de la cova, després de deixar cec a Polifem.

Portaria només la maleta d'anar a col·legi penjada a l'esquena amb les coses imprescindibles per passar el més desapercebuda possible i, una vegada al carrer, res de mirar ni parlar amb ningú,

perquè qualsevol que se n'adonés em podria tirar per terra tot el pla.

Només disposava del cap de setmana. Les monges pensarien que havia anat a casa i a casa meva, com és normal, creurien que restava al col·legi.

Així doncs, tan bon punt va sonar el timbre de les sis, “amb el cap cot”, amb l'uniforme, l'abric i la maleta, vaig superar el primer entrebanc, i decidida, vaig tirar carrer Pare Coll avall. En tombar la cantonada, quan tot el ramat de nenes s'havia mig dispersat, vaig arrancar a córrer fins a arribar al carrer estret. A partir d'aquí vaig minorar el pas i una vegada sota les voltes de la plaça i barrejada amb la gent del carrer, em vaig anar tranquil·litzant, respirant més assossegadament i, a poc a poc, em vaig sentir més alliberada.

Començava a fer-se fosc però el terra de sauló de la plaça encara tenia el color groguenc. Lentament ens anava envaint la boira que sempre acompanya la ciutat de Vic i que jo agraiïa especialment en aquell moment, com si fos el millor dels presents, perquè, entremig d'aquell espès embolcall, em sentia més invisible.

Ara tenia aquella sensació que sembla que camines com si tinguessis un lloc concret a on anar, quan en el fons no en tens ni la més remota idea. Però jo, no és que no tingués ni idea, sinó que tenia una cosa molt millor: tenia tot el pla pensat i mastegat.

Sabia que on no podia anar era a l'estació i als seus voltants perquè em trobaria amb totes les nenes que agafaven el tren per anar a casa seva, ja fossin de Manlleu, Torelló, Sant Quirze, la Farga, Ripoll ...o de la banda de Barcelona.... Per tant, aquella nit m'havia de quedar a dormir a Vic i, a poder ser, lluny de l'estació, en un lloc que ja tenia pensat.

Faria una mica de temps i després aniria a la Catedral. Quan ens

quedàvem internes el cap de setmana, algunes tardes dels dissabtes teníem el costum d'anar-hi amb la Nuri, aprofitant les dues o tres hores lliures que ens donaven les monges. Compràvem pa d'àngel a les monges de clausura de la confraria de Sant Felip Neri i anàvem a la catedral a fer temps, assegudes a les escales parlant de les nostres coses.

Quan ja va ser una mica més fosc vaig travessar la plaça com si res i enfilant el carrer de l'Escola avall vaig entrar a la catedral. En entrar a la catedral em va venir una bafarada calenta, tova i fosca, i en aixecar la vista, vaig veure les figures humanes fortes i musculades, quasi totes del color del marbre amb un fons d'or i plata, que transmetien una grandesa sobrenatural així com una remor de patiment. Massa realisme sobre el meu petit cervell que no podia pair-ho. Vaig seure en un banc, el més arrecerat que vaig trobar. Poca llum... em vaig encantar amb la calavera i el rellotge de sorra, "com a la dansa de la mort de Verges" vaig pensar: tan bonica que és la sorra de la platja... em varen venir al cap els moments feliços dels estius amb el banyador de punt d'abella, que no s'acabava mai d'assecar, i com m'estirava amb aquella sorra calenta i fina per escalfar-me, i ara la veia malaguanyada, atrapada irremeiablement a dintre del bulb del temps.

De cop es va encendre una llum groguenca esmorteïda i les figures varen anar prenent vida. "A aquest pintor li agrada la llum elèctrica..." vaig pensar. Al cap d'uns minuts es va apagar la llum i vaig sentir un forrellat. Estava a recés, protegida pels colossos de Josep Maria Sert envoltats d'or, plata i de fum. Tal com passa a la vida: el fum s'ho acaba emportant tot.

Aquella nit, però, no se l'emportaria ningú i demà seria un altre dia. Em vaig adormir estirada en un banc, amb la maleta per coixí,

abrigada amb l'abric i amb les sabates posades. Somiava amb l'aventura imprevisible que m'esperava i aquells àngels de Sert m'embolcallaven amb les seves majestuoses ales i des del cel vaig veure tota la meva vida que, tant si com no, jo faria que fos feliç. L'endemà, a primera hora, agafaria el tren cap a la Tour de Carol.